Sygn. akt **OS 11/26**

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
z dnia (…) r.

w składzie:

Przewodniczący: **r.pr. Bożena Bielecka**
Sędziowie: **r.pr. Zofia Filipek- Kraczek-** sprawozdawca
r.pr. Magdalena Gnutek-Jedenak

Protokolant: Agnieszka Kuchciak

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu (…) r. sprawy ze skargi (…) na postępowanie r.pr. (…) na skutek odwołania z dnia (…) r. (data wpływu) od postanowienia Z-cy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…) r., sygn. akt RD (…) o odmowie wszczęcia dochodzenia

postanawia:

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k**.** (tj. Dz. U. z 2026 r., poz. 490) oraz w zw. z art. 74^1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2024 r., poz. 499 ze zm.) utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…) r., sygn. akt RD (…) o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Przewodniczący:	Członkowie:	
……	……..	……
r.pr. Bożena Bielecka	r.pr. Zofia Filipek-Kraczek	r.pr. Magdalena Gnutek-Jedenak

Uzasadnienie

W dniu (…)r (data wpływu) do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęło odwołanie Pana (…) (określone przez Odwołującego jako „zażalenie”) od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w

Lublinie z dnia (…)r sygn. akt RD-(…) o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie działania radcy prawnego (…). Odwołujący Pan (…) zaskarża przywołane wyżej postanowienie zarzucając nierozpatrzenie skargi w całości, zebranie niewystarczającego materiału dowodowego do rozstrzygnięcia sprawy oraz błędną ocenę tegoż materiału i wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając sprawę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie ustalił, co następuje:

W dniu (…) r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęła skarga Pana (…) na postępowanie radcy prawnego (…). Skarżący zarzucił radcy prawnemu, iż podczas rozprawy przed Sądem Rejonowym dla (…) (sygn. akt (…)), która odbyła się w dniu (…)r. radca prawny (…) będący pełnomocnikiem (…) w (…) stwierdził, że w aktach sprawy znajduje się Zarządzenie (…), podczas, gdy faktycznie takiego dokumentu w aktach sprawy nie było. W tych okolicznościach Skarżący, będący powodem w tejże sprawie, złożył wniosek o dołączenie przedmiotowego Zarządzenia do materiału dowodowego i wniosek ten został uwzględniony przez Sąd. W tej sytuacji radca prawny (…) wycofał się z wcześniejszego stwierdzenia i złożył wniosek o dołączenie wspomnianego Zarządzenia (…) do akt sprawy ale nie dysponował wystarczającą liczbą kopii dokumentu. Okoliczność ta zmusiła Sąd do zarządzenia przerwy na czas niezbędny do powielenia dokumentu. Przy tej też okazji Sąd wyraził swoją dezaprobatę określając zachowanie radcy prawnego, jako „troszeczkę niepoważne". Przedstawiając opis zdarzenia mającego miejsce na rozprawie Skarżący ocenił, że swoim zachowaniem radca prawny (…) mógł naruszyć powagę Sądu, ponieważ informując Sąd oraz świadka, że powołany dokument znajduje się w aktach działał świadomie i intencjonalnie podając informację nieprawdziwą. Skarżący załączył do skargi pendrive z nagraniem posiedzenia określając precyzyjnie ramy czasowe opisanej powyżej sekwencji wydarzeń, tj. (…) nagrania.

Stosownie do przepisu § 15 ust. 4 uchwały Nr 98/IX/2015 Krajowej Radcy Radców Prawnych z dnia 11 września 2015r. w sprawie zasad działania Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, rzeczników dyscyplinarnych, a także ich zastępców oraz trybu i sposobu wyboru zastępców Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego i zastępców rzeczników dyscyplinarnych, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przesłał radcy prawnemu kopię przedmiotowej skargi wzywając jednocześnie do pisemnego ustosunkowania się do podniesionych zarzutów.

Radca prawny (…) złożył pisemne wyjaśnienia oświadczając, że faktycznie był pełnomocnikiem (…) w (…) w sprawie z powództwa Pana (…). W pozostałym zakresie zaprzeczył stawianym zarzutom oraz twierdzeniom zawartym w skardze. Wyjaśnił, że jego działanie nie było intencjonalne, lecz było wynikiem błędu, za który przeprosił zarówno Sąd, jak i powoda. Sąd dopuścił w/w dowód, umożliwił wykonanie kserokopii, zapoznał się z dokumentem i włączył go akt sprawy. Ostatecznie sprawa została przez niego wygrana na dowód czego załączył kserokopię zapadłego w dniu (…) r. wyroku. Ponadto to radca prawny przedstawił pozytywną opinię swojego mocodawcy ((…) oraz (…) (…)) wydaną na potrzeby niniejszego postępowania dyscyplinarnego.

Zebrane w sprawie dowody pozwoliły Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego na wydanie postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia. Uzasadniając postanowienie stwierdził, że z okoliczności przedmiotowej sprawy nie wynika, jakoby radca prawny (…) nienależycie wykonywał swoje obowiązki. Należy mieć na uwadze, że sprawa toczyła się pod kontrolą Sądu a więc gdyby Sąd uznał, że zachowanie radcy prawnego wykracza poza ramy etyki zawodowej lub jest sprzeczne z zasadami wykonywania zawodu radcy prawnego z pewnością skierowałby do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie zawiadomienie o uchybieniach profesjonalnego pełnomocnika. Takie zawiadomienie nie wpłynęło do tut. Izby, a więc Sąd ocenił działanie radcy prawnego jako zgodne z zasadami etyki zawodowej jak i procedurami postępowania przed sądami. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego uznał, iż w działaniu radcy prawnego (…) brak jest intencjonalnego działania zmierzającego do wprowadzenia Wysokiego Sądu w błąd. Opisaną przez skarżącego sytuację uznać należy za nieistotną pomyłkę. I dlatego też odmówił wszczęcia dochodzenia.

Z powyższym postanowieniem nie zgodził się Pan (…) składając zażalenie datowane na dzień (…)r, które do tut. Izby wpłynęło dnia (…)r. zarzucając nierozpatrzenie skargi w całości, zebranie niewystarczającego materiału dowodowego oraz błędną ocenę tegoż materiału i wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wskazując na okoliczności podniesione w pierwotnej skardze. Dodatkowo zarzucił Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego pominięcie wniosku o wystąpienie do Sądu przed, którym toczyło się przedmiotowe postępowanie o ocenę działalności radcy prawnego. Zdaniem Skarżącego Zastępca rzecznika Dyscyplinarnego pominął również kwestie naruszenia przez radcę prawnego art. 38 ust.4 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Skarżący kwestionuje zastosowane przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego wnioskowanie zastosowane przy ocenie materiału dowodowego, gdyż skupia się tylko na utylitarnym podejściu do roli radcy prawnego w postępowaniu sądowym gdzie znaczenie ma fakt, że

sprawa została przez radcę prawnego wygrana, mocodawcy są zadowoleni a Sąd nie zgłaszał żadnych uwag formalnych do działania radcy prawnego.

Rozpatrując odwołanie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie zważył, co następuje:

Odwołanie Pana (…) nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wykazał, że radca prawny (…) dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego. Podstawowym zarzutem jest -zdaniem Skarżącego-wprowadzenie zarówno Sądu jak i powoda/skarżącego w błąd poprzez informację, że w aktach sprawy znajduje się dokument, gdy takiego dokumentu w aktach sprawy nie było. Radca prawny (…) wycofał się z tegoż twierdzenia, wniósł o dołączenie zarządzenia do akt sprawy na co Sąd wyraził zgodę a nadto przeprosił zarówno Sąd jak i powoda/skarżącego za zaistniałą pomyłkę. To, że Sąd uwzględnił zawnioskowany dowód świadczy jednoznacznie, że sposób działania radcy prawnego był prawidłowy. W tym miejscu należy podnieść, że każdy człowiek, także radca prawny może się pomylić w trakcie wykonywania czynności zawodowych. Jeżeli taka pomyłka zostaje sprostowana a to sprostowanie zostało przyjęte przez organ orzekający nie można mówić, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego dokonał oceny dowodów w sposób utylitarny skupiając się tylko na udziale radcy prawnego w postępowaniu sądowym. Stąd też ocena Skarżącego, że swoim zachowaniem radca prawny (…) mógł naruszyć powagę Sądu, a informując Sąd oraz świadka, że powołany dokument znajduje się w aktach działał świadomie i intencjonalnie podając informację nieprawdziwą nie znajduje potwierdzenia w zebranym w sprawie materiale dowodowym.

Dlatego też Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie podziela ustalenia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, że subiektywne odczucia skarżącego nie stanowią wystarczającej podstawy do pociągnięcia radcy prawnego do odpowiedzialności dyscyplinarnej. Podstawy takiej nie stanowi również cytowana powyżej wypowiedź sędziego, którą należy traktować bardziej jako wyraz niezadowolenia w związku z powstałym zamieszaniem, a nie sformalizowaną reakcję Wysokiego Sądu, w ramach której uprawniony jest on do upominania uczestników postępowania, nakładania na strony grzywny, odbierania głosu czy wreszcie wydalenia osób z miejsca przeprowadzanej czynności. Sąd kontynuował rozprawę.

W tym miejscu należy podnieść, iż postępowanie dyscyplinarne ma na celu ustalenie i wyeliminowanie zachowań naruszających Kodeks Etyki Radcy Prawnego, wskazanych przez podmioty, które czują się poszkodowane nieetycznym postępowaniem radcy prawnego. W

rozpatrywanym stanie faktycznym nie nastąpiło przewinienie dyscyplinarne, a radca prawny wykonywał swoje obowiązki właściwie i zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i Kodeksem Etyki Radcy Prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przyjął w całości ustalenia poczynione przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego w toku czynności sprawdzających uznając je za wyczerpujące i dające podstawę do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie bez konieczności przeprowadzenia dodatkowych dowodów. Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie doszukał się bezprawnego działania radcy prawnego uznając, iż radca prawny nie dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego. Dlatego tez mając na uwadze ustalony stan faktyczny i prawny Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie uznaje zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego za prawidłowe i orzeka jak w sentencji postanowienia.

Pouczenie

Zgodnie z art. 426 § 1 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 74[1] pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2024 r. poz. 499 ze zm.) niniejsze postanowienie jest prawomocne i nie służy od niego prawo wniesienia odwołania do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

Przewodniczący	Członkowie	
…….	……	……
Bożena Bielecka	Zofia Filipek-Kraczek	Magdalena Gnutek-Jedenak